

Datum doručení: 11. 9. 2020

Centrální číslo jednací: PS2020014859

Věc: Důvodová zpráva k zákonu

Žádost

(...)

OBVÁHEM TOHOTO PODÁNÍ JE ŽÁDOST
O POSKYTNUTÍ INFORMACE PODLE
ZÁKONA ČÍSLO 106/1999 SB, O SVO-
BODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACI,
VE ZNĚNÍ POZDEJŠÍCH PŘEDPISŮ
(DÁLĚ TEN „INFORMAČNÍ ZÁKON“).

URČENO : ČESKÁ REPUBLIKA, PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY,
SNĚMOVNÍ 176/14, 112 26 PRAHA 1, JAKO POVINNÝ
SUBJEKT PROJE USTANOVENÍ PARAGRAFU 2 ODSTA-
VCE 1 A NÁPLNĚ INFORMAČNÍHO ZÁKONA (DÁ-
LE TEN „POVINNÝ SUBJEKT“).

ŽADATEL :

PRÁVNÍ PŘÍČINA : ŽÁDOST O POSKYTNUTÍ INFORMACE
POSTUPEM PODLE USTANOVENÍ PARA-
GRAFU 14 ODSTAVEC 1 A NÁPLNĚ
INFORMAČNÍHO ZÁKONA PODÁVANA
URČENÉMU SUBJEKTU ZMENOVANÝM
ŽADATELEM (DÁLĚ TEN „ŽAD O S T“).

ČESKÁ REPUBLIKA KANCELÁŘ POSLANECŮ SNĚMOVNY	
Datum doručení:	11-09-2020
Č. j.:	
Převzal(a):	P. Dur. (Maj.) Počet příloh (slovo příloha)

JÁ, NIŽE PODEPSANÝ [REDAKCE] JEDNA-
JÍC SVÝM VLASTNÍM, OBČANSKÝM A CELÝM JMÉNEM

UVYJÁDRŇUJÍC SE PÍSEMNĚ SVOJI VOLI A SVŮJ VÁŽ-
NÝ, URČITÝ A JROZUMITELNÝ ÚKON PRÁVNÍHO JEDNA-
NÍ, VE DNEŠNÍHO DNE 9. ZÁŘÍ 2020 S TOUTO SVŮJ

ŽÁDOSTI OBRAČIT NA POVINNÝ SUBJEKT A TENTO ŽOVORICE
Ž Á D A M
O POSKYTNUTÍ INFORMACE TAK, JAK TO JE I JAKÉ PO-
VEDNÁVAM.

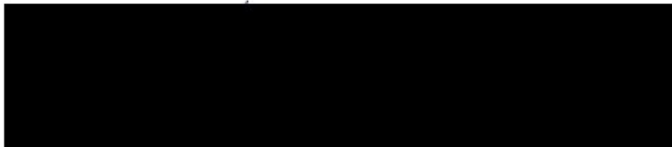
||.

DOMÁHÁM SE NANEJEDNOU INFORMACE :

CHCI ZÍSKAT ŽIVODOVŮU ŽPRAVŮU K USTANOVENÍ PARAGRA-
FU ZE ZÁKONA ČÍLO 52/1969 SB., O ODPOVĚDNOSTI ZA
ŠKODU ŽPŮSOBENOU ROZHODNUTÍM ORGÁNU STÁTU NEBO
JEHO NEPPRAVNÝM ÚŘEDNÍM POSTUPEM, KTERÝ POJEJ-
NÁVÁ * O SITUACI, KDY PRÁVO NA NÁHRADU ŠKODY
NEMÁ TEN, KDO SI VÁZBU, ODPOUŽENÍ NEBO ULOŽENÍ
OCHRANĚNO OPATŘENÍ ŽAVINIL SÁM.

NEJDOVEDU SI TOTIŽ ŽOVODIT OKOLNOSTI, ŽAK VY-
SĚTUJE ŽAKONODÁRCE SKUTEČNOST, ŽE SI NĚKDO
SÁM ŽAVINIL VÁZBU, ODPOUŽENÍ NEBO ULOŽENÍ OCHRAN-
NĚNO OPATŘENÍ A CHTEL BYCH TOTŽ KVAUFIKOVANĚ
ŽANIT.

ŽA VYŘÍŽENÍ ŽREDEM ŽĚKŮVÍ.

ŽANO 9. ŽÁŘÍ 2020 VE VALDICECH.

24

(...)

Odpověď

(...)

Vážený pane,

Poslanecká sněmovna obdržela dne 11. září 2020 Vaši písemnou žádost podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

V souladu s Příkazem č. 4/2010 vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny, v platném znění, je k vyřízení Vaší žádosti příslušná Kancelář Poslanecké sněmovny, resp. její Samostatné oddělení styku s veřejností.

Na vaši žádost Vám v příloze tohoto dopisu zasiláme důvodovou zprávu k zákonu č. 59/1969 Sb.

NS RČS 1964-1968, tisk 213, část č. 2

Stránka č. 1 z 6

POSLANECKÁ SNĚMOVNA
PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

DIGITÁLNÍ REPOZITÁŘ

Nacházíte se: Digitální knihovna - NS RČS 1964-1968 - Tisky

Důvodová zpráva

I.

Porušování sociálnětiské zákonnosti při výkonu rozhodovací činnosti státních orgánů, jakož i orgánů, na které účely státních orgánů přetly, je již samo o sobě jev zcela nežádoucí a अपовešensky škodlivý. Je mu třeba zabránovat všemi vhodnými a účinnými prostředky.

Jedná k závažným důsledkům nezákonné rozhodovací činnosti však dochází, jestliže v této souvislosti vznikají újmením řízení (jak občanům, tak organizacím) škody.

V právním řádu nejsou dosud obecně poskytnuty záruky a stanoveny podmínky pro majetkovou odpovědnost v těch případech, kdy občanovi nebo organizace byly vyvolány rozhodnutí způsobeny újmou na zdraví nebo majetku. To je zřejmá provedeno jen v ustanoveních § 371 až 374 trestního řádu, která byla doplněna - pokud jde o rozsah a způsob náhrady - ustanovením § 46 odst. 2 zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci. V těchto předpisech je upravena majetková odpovědnost za vztahu a trest v případech, kdy prošlo došlo k zastavení trestního řízení nebo kdy odsouzený byl dodatečně obžalován zproštěn anebo odsouzen k mírnějšímu trestu.

Z hlediska zájmu, na kterých je v našem právním řádu vybudována odpovědnost za způsobenou škodu, je plně odůvodněno, aby byla provedena obecní úprava náhrady škody způsobené vydáním nezákonného rozhodnutí. Proto také byla v ustanovení § 426 občanského zákoníku vyloučeno, že se za škodu takto způsobenou odpovídá, ovšem podle úpravy obsahové ve zvláštních předpisech.

Tímto zvláštním právním předpisem je navrhovaný zákon, v němž se odpovědnost za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím upravuje obecně, § úprava se vztahuje na všechna nezákonná rozhodnutí vydaná státními orgány v oboru justice a správy. Tato záležitost je odůvodněna provedenou analýzou stavu nezákonnosti v rozhodovací činnosti státních orgánů. Přitom se ukázalo, že je dále na místě, aby navrhovaný zákon upravitel i odpovědnost za škodu způsobenou jejich nesprávným úředním postupem.

Navrhovaný zákon má zajistit ochranu občanů a organizací poškozených nezákonným rozhodnutím, např. nespolečným úředním postupem. Tato ochrana spočívá v právu požadovat náhradu takto způsobené škody. V otázce, kdo má nést odpovědnost za tuto škodu, byla zvolena koncepce, podle níž odpovídá za ni stát, neboť činnost všech uvedených orgánů je vykonávána jménem státu a je proto na místě, aby odpovědnost nesl stát a nikoliv orgány, které si své rozhodovací pravomoci pověřili.

Pro poškozeného účastníka je to také výhodnější v tom směru, že není na pochybách, vůči komu má nárok uplatnit.

Vedle reparační funkce odpovědnosti, která má především význam ve vztahu k poškozeným účastníkům, nebo přehlézet ani její funkci preventivní. Navrhovaný zákon bere na ni zřetel tím způsobem, že přiznává státu právo požadovat regresem ohrazení škátek, které z důvodu své odpovědnosti poškozeným účastníkům vyplývají, na těch orgánech, popřípadě na těch pracovnících, kteří se nezákonnosti dopustili (část první, hlava čtvrtá, část druhá, § 16). Lze očekávat, že to přispěje k upevnění zákonnosti při aplikaci právních předpisů na konkrétní případy v oblasti soudní i správní.

Navrhovaná úprava se tedy vztahuje jak na případy škod způsobených nezákonnými i zákonnými rozhodnutími (část I. hlava 1. a 2.), tak i na škody způsobené reparačním úředním postupem (část II.); to doloženo výrazem i v názvu zákona.

II.

Část první

Hlava první

K § 1

Odstavec 1:

Podle hlavy první části první navrhovaného zákona stál odpovídá za škodu způsobenou především těmi nezákonnými rozhodnutími, která mají povahu apikačních aktů, jimiž se rozhoduje o konkrétních právech či povinnostech individuálně určených občanů nebo organizací. Může jít o rozhodnutí povahy konstitutivní i deklaratorní. Jde tedy o rozhodnutí vydaná v příslušném řízení před obecním soudem nebo státním notářským, v řízení správním, které se svým výrokem týkáji určitých účastníků a jimiž se buď zřizují, mění nebo ruší právní vztahy, nebo jimiž se stanoví, zda tu je či není právní vztah, popř. právo nebo povinnost.

Podle hlavy první stál dále odpovídá za škodu způsobenou nezákonnými rozhodnutími vydanými v řízení trestním, např. rozhodnutím o ochranných opatřeních (ochranném léčení, ochranné výchově, zadržení vědci), podmíněném propuštění, zastavení odsouzení nebo rozhodnutím vydaným v adhezivním řízení o náhradě škody. Výjimku tvoří rozhodnutí o vazbě a trestu. Odpovědnost za škodu způsobenou těmito rozhodnutími (nezákonnými i zákonnými) je upravena v hlavě druhé, do níž jsou přeřazeny podmínky a výhody dočasné úpravy provedené v § 371 až 374 trestního řádu.

Navrhovaný zákon nestanoví, co se má rozumět nezákonností rozhodnutí. Vymezení pojmu nezákonnosti přímo v zákoně mohlo by přivodit důsledky spíše negativní než pozitivní. Definičně nezákonností, pokud by nebyla tautologická, měla by sdílet věst ke konstrukci dvojí nezákonnosti (nezákonnosti, za kterou se odpovídá, a nezákonnosti, za níž není dána odpovědnost) a k nešťastnému výkladu tohoto pojmu, ať už zůstaneme nebo rozšiřujícím. Výklad pojmu nezákonnosti je na místě ponechat aplikaci zákona, kde lze přitvářet ke konkrétním případům, což předejde nani možno učinit.

Odpovědnost za nezákonně rozhodnutí se vztahuje jen na tu část rozhodnutí, která je s to nabýt právní moci, tedy jenom na výrok rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí jsou často řešeny předběžné věci, které by mohly být předmětem samostatného rozhodnutí. Vyřetlení takových otázek má však význam jen ve vztahu k věci hlavní, o níž je rozhodováno ve výroku rozhodnutí. Je proto na místě, aby odpovědnost byla dána jen za výrokovou část rozhodnutí.

Je však přitom třeba zdůraznit, že jde o výrok ve věci samé, či zda jde o nezákonně rozhodnutí procesní povahy, jímž byla způsobena škoda.

Odstavec 2:

Odpovědnost je objektivní, tj. bez ohledu na to, zda k vydání nezákonně rozhodnutí a způsobení škody došlo zaviněním příslušného orgánu. Tato odpovědnost se netýče vůbec zpravidla.

Princip absolutní objektivní odpovědnosti je více v souladu s metodou socialistická zákonost, jež má požadavkem je, aby ve vztahu k poškozeným byla napravena všechna porušení zákona a jejich důsledky a nikoli jen náklady, jak by tomu bylo při principu odpovědnosti subjektivní, tj. odpovědnosti za vinu.

Kdyby odpovědnost ve vztahu k poškozeným byla založena na principu odpovědnosti za zavinění, vedlo by to vlastně k zúžení odpovědnosti za nezákonnost, neboť právo na náhradu škody by bylo dáno jen při zaviněném porušení zákona.

Otázka viny může přicházet v úvahu až při uplatnění regresního nároku vůči těm pracovníkům nebo členům kolektivního orgánu, kteří se na vydání nezákonně rozhodnutí podíleli.

Odstavec 3:

Navržený zákon nebude dopadat na ta nezákonně rozhodnutí, která se týkají hospodářsko-právních vztahů a která vzhledem k své speciální problematice spadají do pravomoci orgánů hospodářské arbitráže.

Jen v případech, kde je dána pravomoc soudů nebo jiných orgánů (národních výborů), ačkoliv jde o hospodářský spor (§ 2 odst. 2 a 3 a 49 zákona č. 121/1962 Sb.), se není účelným, aby tato rozhodnutí sdílela režim ostatních rozhodnutí vydaných státními orgány v oblasti justice nebo správy a aby tedy za jejich nezákonnost byla dána odpovědnost podle navrženého zákona.

K § 2

Při úvaze, komu má být přiznáno právo požadovat náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, vychází navržený zákon z názoru, že pro nárok svou povahou stejně nemá volit právní řád odlišný nežli jarnem z toho důvodu, že jde o odlišné subjekty.

Proto přinejmenším oprávněně požadovat náhradu škody účastníkům řízení, v němž bylo nezákonně rozhodnutí vydáno, a to bez rozdílu, zda poškozeným je občan či organizace. Postoje obou těchto poškozených subjektů je to zákoně stejně. Stejně tak je tomu i v řízení trestním, pokud např. v řízení adhezivním uplatňuje nárok na náhradu škody organizace poškozena trestním činem pachatele. Účastníkem řízení je třeba rozumět i toho, kdo k němu nebyl přibrán, ačkoli podle zákona účastníkem byl.

V oblasti práva na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím budou mít účinně stejná práva a stejné povinnosti jako státní občané československá. Jde o záležitosti, která je obecně upravena v ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 37/1963 Sb., a mezinárodním právu smloucním a procesním, a není proto třeba jí zvlášť stanovit v navrhaném zákoně.

K § 3

Otázkou, zda podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím je, aby poškozený vyčerpal všechny řádné opravné prostředky a učinil tak vše, co bylo v jeho sílích, aby škodu odvrátil, anebo zda se má odpovědnost i za nezákonně rozhodnutí, které nebylo napadeno opravnými prostředky, řeší navržený zákon tak, že závažně je dána odpovědnost tehdy, jestliže bylo řádných opravných prostředků využito. Jiná úprava by ve svých důsledcích vedla k tomu, že by nemusela být využívána možnost odvolání rozhodnutí (popřípadě zmanit její rozsah) tím, že posláním řádného opravného prostředku bude vyvoláno rozhodnutí nadřízeného orgánu. Tak by mohlo být tento významný institut procesního práva, sloužící k ochraně práv účastníků příslušného řízení, ochráněn.

Je však třeba zdůraznit, že tato zásada přiznává výjimky a umožňuje, aby odškodnění bylo přiznáno, třebaže instanační postup natýl dodržen. Budou to ty konkrétní případy zvláštního zřeteluhodné, kde trvání na podmínce vyčerpání řádných opravných prostředků by bylo příliš tvrdé. Tak tomu může být například tehdy, kdy pravomocné rozhodnutí soudu prvního stupně bylo na základě stížnosti pro porušení zákona zrušeno a kde by jinak přesto nárok na náhradu škody tímto nezákonným rozhodnutím způsobená nemohla být uplatněna.

K § 4

Zákon stanoví podmínku, že nárok lze uplatnit teprve tehdy, když bylo nezákonně rozhodnutí zrušeno orgánem k tomu příslušným. Aby v odůvodněných případech, kde ještě nedošlo ke zrušení nezákonně rozhodnutí, mohla být tato podmínka splněna i v přechodné době, než bude v oblasti rozhodovací činnosti soudní zaveden systém tří stupňů, je zájem poškozeného zejména úpravou provedenou v závažných ustanoveních (§ 29).

Hlava druhá

K § 5 až 8

Jž v odůvodnění § 1 navrženého zákona bylo poukázáno na to, že se zachovávají výhody dosavadní úpravy provedené v § 371 až 374 trestního řádu, které se týkají odškodnění za vztahu a trest. Jde především o to, aby obecnou zákonnou úpravou odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebyl zhoršen dosavadní stav, kde se např. přinejmenším odškodnění za vztahu a trest též v případech, kde rozhodnutí byla zrušena z jiného důvodu než pro nezákonnost. Ve shodě s dosavadní úpravou se proto v této hlavě - na rozdíl od první hlavy - nestanoví podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků.

Toto přezetí dřívější úpravy je odůvodněno také tím, že je v zájmu jednotnosti a komplexnosti úpravy, aby navržený zákon nahradil dosavadní úpravu trestního řádu. To má být zejména, že i tu platí zásada objektivní odpovědnosti státu.

Pro rozsah požadování náhrady škody v těchto případech platí společně ustanovení navrženého zákona (část třetí, hlava první), která v tomto směru odkazují na úpravu obsaženou v občanském zákoníku. Není důvodu stanovit pro tyto nároky nějaké odchylky.

Odhýlí od úpravy dosavadní se přiznává právo na náhradu škody způsobené vadou i v případech, kde trestní stíhání bylo proměněno, poněvadž se nepovažuje za opodstatněné, aby v těchto případech byla náhrada odepřána. Naproti tomu nepřiznání práva na náhradu škody tomu, proti němuž bylo sice trestní řízení zavedeno pro nedostatek důkazů, ale který zůstává důvodně podezřelý, by znamenalo zhoršení dosavadního stavu a bylo by vlastně i porušením zásady presumpce nevin.

Rovněž se považuje za správné, aby i toto právo bylo podrobeno němuž proměnění jako ostatní práva na náhradu škody v navrženém zákoně upravené. Také v tom se v zájmu jednotnosti navržený zákon odchyľuje od úpravy dosavadní, kde neuplatněním práva nárok zaniká.

Dále se jeví ústředním, aby na právo na náhradu škody za vadu a trest - stejně jako na právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím - dopadala subsidiární i další ustanovení občanského zákoníku; to se týká např. přechodu práv na dědice polikozného s tím, že na dědice nepřechází právo na bolestné a na náhradu škody za stížení apodobného uplatnění.

V návaznosti na úpravu náhrady škody v občanském zákoníku a na úpravu omezenou v zák. č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, se přiznává osobám poúřadním po tom, na němž byl vykonán trest smrti, právo na náhradu nákladů spojených a výživou. I uplatnění tohoto práva předpokládá, že pozatý došlo k zastavení řízení nebo k zprůhlášení rozsudku. Za tohoto předpokladu je odůvodněna i právo na náhradu nákladů pohřbu.

Hlava třetí

K § 9 a 10

Abý nedocházelo ke zbytečným soudním sporům, zavádí se instituce předběžného projednání nároku v případech, kde otázka nezákonnosti byla vyřešena, a v případech odklonění za vadu a trestu ústředního orgánu. Tento institut se plně osvědčil v dosavadní úpravě odklonění za vadu a trest podle trestního řádu a lze tedy důvodně předpokládat, že upln svůj účel i v případech, kde nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno.

Toto předběžné projednání nemá ještě povahu uplatnění nároku v orgánu, který je povolán o něm rozhodnout, tj. u soudu. Jde o jednání neformální povahy omezené jen na případy, kde předpoklady nároku jsou již dány a kde nepřecházejí v úvahu instituty procesních předpisů.

V oblasti rozhodovací činnosti soudů (na úseku občanskoprávním i trestním), dalších orgánů činných v řízení trestním, v řízení před státním notářstvem by se předběžné projednání soustředilo v ministerstvu spravedlnosti. Kdyby šlo o rozhodnutí vydané v oblasti rozhodovací činnosti správní bylo by třeba nárok na náhradu škody předběžně projednat u toho ústředního orgánu, který metodicky řídí státní orgán, který rozhodnutí vydal. V ostatních případech, např. kde ústřední orgán netežátnk určit, považuje se za neúčelnější, aby věc byla předběžně projednána s ministerstvem spravedlnosti. Pomoc této úpravy se může vyřešit i případný negativní kompetenční konflikt.

Při federativním uspořádání budou těmito orgány národní ústřední orgány.

Toto předběžné projednání je podmínkou pro možnost podat žalobu u soudu. Teprve, když by předběžné projednání nevedlo k uspokojení nároku - ať již zcela nebo zčásti - moh by se polikozný obrátit na soud.

Hlava čtvrtá

K § 11 a 12

Otázku ekonomického dopadu na orgány, které nezákonné rozhodnutí vydaly, a na pracovníky a členy kolektivního orgánu, řeší se na vydání tohoto rozhodnutí podléhají, řeší navržený zákon tak, že přiznává státu právo požadovat regresem úhradu těch částek, které z důvodu své odpovědnosti polikozaným ústředním vydaly.

V úvahu přicházejí především státní orgány, které nezákonné rozhodnutí vydaly, jakož i ústřední orgán společenské organizace, na jejíž orgány byla rozhodovací pravomoc přenesena (§ 11). U státního orgánu je předpokladem, že má právní subjektivitu, tj. že je nositelem práv a povinností. Tak tomu např. není u státního notářství. V tomto případě má stát regres přímo proti jeho pracovníkům, ovšem za podmínek stanovených v § 12 odst. 1. Nejeví se únosným, aby v těchto případech byl dán regres proti ústřednímu orgánu, který je nadřízen orgánu, jenž nezákonné rozhodnutí vydal. Při takové úpravě by bylo třeba ústřednímu orgánu přiznat postih proti pracovníkům, který se na vydání nezákonného rozhodnutí podílel, čímž by se regresní postup nezáhodnotil ztížil.

Pokud lze úhradu požadovat na těch, kteří se na vydání nezákonného rozhodnutí podíleli (§ 12), zvolil navržený zákon úpravu, podle níž lze právo na úhradu uplatnit proti těm, jejichž vlna na porušení zákona byla zjištěna buď v řízení trestním nebo v řízení kárném, popř. kázeňském, např. u příslušníků ozbrojených síl. Pokud jde o pracovníky, u nichž přichází v úvahu použití kárného řízení podle zákonníku práce, vychází návrh z názoru, že i v případech uvedených v § 77 zákonníku práce je uložení kárného opatření obžalovaní a že volná úvaha je ponechána vedoucímu organizace jen pro výběr kárného opatření.

Jak zjištění vlny v trestním řízení, tak zjištění vlny v kárném řízení je stanoveno jako podmínka pro uplatnění regresního postihu; při zjišťování této podmínky soudem najde tedy o vázanost v právním slova smyslu.

Navržená úprava na jedné straně zahrnuje jak případy nedbalosti (nikoli jen hrubé), na druhé straně však požaduje, aby taková protispoločenská jednání měla kvalifikaci buď činu stíhaného trestně nebo disciplinárně. Tak je ovšem okruh případů, kdy lze úhradu požadovat, omezen.

Netežátnk přitom přehlížet závažnou skutečnost, že jiné úprava, umožňující ekonomický dopad v širším rozsahu, by mohla znamenat nepřiznivou a nežádoucí odlezu u kolektivních orgánů v tom směru, že by mohlo docházet k úniku z funkce a ke snaze přesunovat rozhodování a vyhýbat se tak odpovědnosti. Proto úprava také počítá s tím, že u těchto kolektivních netežátnk zjišťování vlny v kárném řízení praktické. Jinak je třeba poznamenat, že zjišťování jakékoliv vlny (úmyslu nebo nedbalosti) soudem rozhodujícím o regresním nároku by naráželo na nepřekonatelné obtíže spočívající již v tom, že protokoly o poradě semná jsou tajné povahy.

Jestliže státní (popřípadě státní orgán nebo ústřední orgán společenské organizace) uplatní své právo na úhradu vůči několika osobám, které se na vydání nezákonného rozhodnutí podílely, jeví se spravedlivým, aby požadovanou úhradu zaplatily podle míry svého zavinění a reálné solidárně. To odpovídá obecné úpravě náhrady škody v občanském zákoníku, která rovněž vychází ze zásady solidární odpovědnosti.

Rozumí se, že státní orgán uplatní svůj regresní nárok vůči odpovědné osobě u okresního soudu teprve tehdy, jestliže nedozáhne uspokojení svého nároku od povinného jinak.

K § 13 až 16